SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 2 JANUARI 1936

Het booze geweten — of Klaas heeft thuis stilletjes een appel weggekaapt

DE PAGE EN DE REUS

Al was Arnold maar een jongen, den Reus liet hij er flink inloopen

IN den goeden ouden tijd, toen de edelen er nog pages op na hielden, waardoor zij zich bedienen lieten, leefde er eens een heel rijke edelman op een prachtig kasteel. Nu, die edelman dan had ook een page, maar over dit jongmensch, dat Arnold heette, was hij in het geheel niet te spreken. Want de page zat vol streken en met al zijn grapjes en schelmenstukjes maakte hij het maar al te dikwijls veel te bont.

„Ik heb er nu eindelijk genoeg van!" zei de edelman op een goeden dag, toen hij zich weer eens heel boos had moeten maken. „Die jongen is mij te ondeugend en ik stuur hem terug naar zijn vader."

„Ja, maar, vader," zei Elsje, het aardige dochtertje van den edelman, „Arnold wil heusch niet ondeugend zijn. Hij houdt alleen veel van grappen en hij heeft nu eenmaal veel leuke ideeën."

„Grappen ?.... Ideeën ?" bromde haar vader. „Vind je dat dan een grap, wanneer hij stilletjes de schortbanden van de dienstboden aan elkaar bindt, zoodra die met elkaar staan te praten ? Want als ze dan toch weer aan het werk willen gaan, scheuren ze haar schorten stuk !"

„Ja, maar, vader; dan moesten de dienstboden ook maar eens een beetje minder met elkaar kwebbelen !" vond Elsje.

„Nou, was dat dan misschien een van zijn ideeën, toen hij mij laatst een gebraden haas zou opdienen en er bij het optillen van het zilveren deksel uit de schaal een witte kat precies in mijn gezicht sprong ?" zei de edelman, die bij de gedachte aan dit avontuur nog bijna kippenvel kreeg.

„A-a-a-a-tsjie !" niesde de reus.

Elsje moest er eigenlijk wel om lachen, maar daar ze wist, dat dit verkeerd zou zijn, beheerschte ze zich. Ze vleide vader net zoo lang, tot hij wat beter gehumeurd was en eindelijk toestond, dat Arnold, de page, dan maar blijven mocht.

„Maar zorg er nu voor, dat je je voortaan behoorlijk gedraagt," vermaande de edelman zijn page, „anders laat ik je eerst nog een flink pak rammel geven voor ik je weer naar je vader terugstuur !"

Arnold beloofde plechtiglijk, dat hij zijn leven beteren zou, en werkelijk viel er verder op hem niets meer aan te merken.... tot de reus kwam en Elsje meenam !

Dit was waarlijk een verschrikkelijke gebeurtenis, en niemand wist, wat men doen moest, om haar weer terug te krijgen.

De reus woonde boven in de bergen, waar een heel groot slot stond, dat echter zoo somber en naargeestig was, dat niemand anders het er uit kon houden.

Op zoek naar gezelschap

Natuurlijk voelde de reus zich daar ook heel eenzaam en aangezien hij gaarne een beetje aanspraak wilde hebben, had hij zijn zevenmijlslaarzen aangetrokken en was er op uit gegaan, om zich wat gezelschap te verschaffen.

Zoo viel zijn oog ongelukkigerwijze op Elsje, die er zoo aardig en vroolijk uitzag en die dansen, muziekmaken en zingen kon.

Eerst vroeg de reus den edelman, of Elsje met hem mee mocht gaan, om hem gezelschap te houden in zijn slot, maar Elsje's vader zei natuurlijk: „Neen !"

Toen kwam de reus een paar dagen later terug en nam, zonder een woord te zeggen, Elsje mee, om haar zoo maar — alsof het zoo behoorde — naar zijn slot te dragen. Daar moest Elsje nu voor hem muziek maken en zingen.

Wie zou er nu Elsje bevrijden ? Niemand was er, die daar moed genoeg toe bezat, niemand behalve de page.

Een witte kat sprong onder het zilveren deksel uit.

Arnold vraagt vrijaf

„Zou ik 'n beetje vrij mogen hebben ?" vroeg Arnold zijn heer. „Ik wil eens probeeren, of ik den reus niet een poets bakken en juffrouw Elsje bevrijden kan."

„Nou, ga dan maar," antwoordde de edelman. „Maar ik ben er zeker van, dat het toch niets helpen zal. Het slot ligt zoo hoog in de bergen en het wordt zoo goed bewaakt, dat niemand er in kan komen."

Maar Arnold ging toch op weg en bereikte na een lange, moeilijke voetreis het slot. Voor de poort wachtte de page tot de reus naar buiten kwam om een wandelingetje te maken en toen sprak de jongen hem meteen aan :

„Neem me niet kwalijk, meneer Reus, maar ik zoek een betrekking. Kan ik op het slot niet wat arbeid krijgen ?"

De reus was stomverwonderd, want tot nog toe had hij nog niemand kunnen vinden, die uit zichzelf in dat sombere reuzenslot werken wilde, zoodat hij zijn knechten en dienstboden steeds had moeten stelen. En nu kwam daar een flinke knaap zich vrijwillig als dienaar aanbieden! — Ja, dat was wel iets bijzonders!

„Kom maar binnen!" zei de reus snel en opende de poort. „Je kunt mij aan tafel bedienen, het zilver poetsen, mijn kleeren afborstelen en nog meer van die karweitjes opknappen."

Nu, Arnold was wel in zijn nopjes, en hij besloot goed uit zijn oogen te zien, om te weten te komen, waar Elsje zich bevond.

De ontdekking

Het duurde niet lang, of hij had al de zekerheid gekregen, dat ze heelemaal boven in een torenkamer verblijf hield, waar de reus haar opgesloten had.

Het was dus voor Arnold zaak om den sleutel te pakken te krijgen zonder dat de reus er iets van bemerkte.

En opeens kreeg de page een goed idee.

Een paar dagen na zijn indiensttreding bij den reus gooide hij een heelen emmer water in elk der zevenmijlslaarzen, zoodat deze van binnen flink nat werden.

De reus scheen hiervan niets gemerkt te hebben, maar een paar dagen later gooide Arnold opnieuw in elke laars een emmer water.

Toen gebeurde het, dat de reus zei:

„Ik geloof, dat mijn laarzen niet meer waterdicht zijn. Ze voelen zoo vochtig aan!"

„Ach," antwoordde de jongen. „Wat kan nu zoo'n grooten reus een klein beetje vochtigheid deren? Het moet toch wel fijn zijn, om zoo groot te wezen!"

De reus voelde zich toen reusachtig gevleid. Nu, en toen smeet Arnold nog maar weer eens een paar emmers water in de laarzen van zijn nieuwen baas.

Een reuzenverkoudheid

Toen de reus hierna van een wandeling thuiskwam, had hij een pracht van een verkoudheid te pakken.

Het was de eerste verkoudheid van zijn leven en hij voelde zich er heel erg ziek van. Het bonsde in zijn hoofd en het prikkelde in zijn neus, en zijn keel was zoo opgezet, dat hij bijna niet meer slikken kon.

De reus stond buiten in den tuin en merkte niet eens, dat er iets omhoog kriebelde in zijn neus.

„A-a-a-a-tsjie! A-a-a-tsjie!" niesde hij en zie, de reus was ziek!

DE DANSENDE PRINSESJES

Op bladzijde 4 vind je dan het nieuwe geteekende verhaal

DE DANSENDE PRINSESJES

dat niet minder spannend zal zijn dan het relaas van de avonturen, die Hans op het Toovereiland beleefde. - De flinke jongen Bert, die in dit nieuwe verhaal voorkomt, maakt een heele reeks zonderlinge avonturen mee, die je met evenveel spanning volgen zult als eertijds Hans' wonderlijke belevenissen.

Daar hielp niets aan; hij moest naar bed gaan, want dat is het allerbeste middel tegen de verkoudheid. En Arnold bracht hem kamillenthee en heet citroensap; hij pakte den reus goed in, zoodat deze het erg warm kreeg en al spoedig insliep. Nu, dit was wel zeven mijlen ver te hooren — zoo snurkte de reus.

„Nu is het groote oogenblik gekomen!" zei de page bij zichzelf en hij pakte haastig den sleutel van Elsje's torenkamer weg, om er fluks het meisje mee te bevrijden.

Hoe het afliep

„Maak maar vlug, dat je beneden komt!" zei de page. „De reus slaapt en we kunnen al een heel eind weg zijn, voor hij wakker wordt!"

Zoo holden ze dan naar beneden, terwijl ze alle deuren achter zich afsloten. De dienstknechten en dienstboden vluchtten ook allen weg en toen de reus nog maar alleen in het slot was, wierp Arnold alle sleutels in den woesten bergstroom, die langs het slot ruischte.

Daar lag nu de reus en snurkte, en wist niet eens, wat er om hem heen geschiedde.

De twee kinderen kwamen behouden in het kasteel van den edelman terug, waar ze met veel blijdschap ontvangen werden. Alleen maakte men zich bezorgd over hetgeen er gebeuren zou, wanneer de reus ontwaakte en zien zou wat er voorgevallen was.

Doch er gebeurde niets. De reus was namelijk zoo beschaamd, toen hij ontwaakte en zag dat hij leelijk voor den gek gehouden was, dat hij zijn zaakjes bij elkaar pakte en snel over de hooge bergen verdween naar het land, waar de reuzen wonen. En sedert dien is hij nooit weer terug gekomen naar zijn slot en naar de gewone menschen.

„Ik wil niets meer met menschen te maken hebben," placht hij te zeggen. „Ze maken me ziek."

Want hij kon het heelemaal niet verkroppen, dat hij eens zoo heel erg te pakken genomen was.

Arnold opende met behulp van den sleutel Elsje's torenkamer.

de dansende PRINSESJES

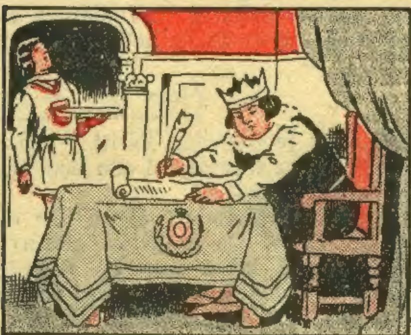
HEEL LANG GELEDEN WAS ER EENS EEN KONING,WELKE VIER AARDIGE DOCHTERTJES HAD,DIE VERZOT WAREN OP DANSEN.MAAR DAT BEVIEL DEN KONING ALLERMINST.

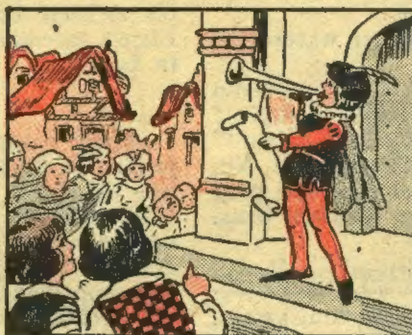
"NU ZITTEN DE SCHOENTJES DER PRINSESSEN WEER VOL GATEN!" ZEI EENS EEN DER HOVELINGEN TOT DEN VORST."DE SCHOENMAKERSREKENINGEN KOSTEN VEEL GELD."

TOEN ZEI DE KONING TOT ZIJN DOCHTERS,DAT ZE MOESTEN OPHOUDEN MET DANSEN EN HIJ VROEG,WAAR ZE DAT TOCH DEDEN,WAN IN HET PALEIS WERD NOOIT GEMUSICEERD.

MAAR DE PRINSESSEN HIELDEN 'T GEHEIM,WAAR ZE HUN DANSLUST BOTVIERDEN.TOEN ZETTE ZICH DE KONING OM EEN BEKENDMAKING AAN ZIJN VOLK TE SCHRIJVEN

AL SPOEDIG MAAKTEN DE HERAUTEN OVERAL BEKEND: "HIJ,DIE ZEGGEN KAN,WAAR DE PRINSESJES ELKEN NACHT DANSEN GAAN,MAG EEN HARER TOT VROUW NEMEN!"

NIET VER VAN 'S KONINGS PALEIS WOONDE IN 'N GROOT BOSCH EEN JONGEN,DIE BERT HEETTE EN DIE DEN GEHEELEN DAG MANDEN VLOCHT, WELKE HIJ IN DE STAD VERKOCHT.

NU HAD BERT EEN ARME VROUW EEN ZIJNER MANDEN CADEAU GEDAAN.EN UIT DANKBAARHEID WILDE ZIJ HEM TOEN HELPEN ZOEKEN NAAR DE PLAATS WAAR DE PRINSESJES DANSTEN

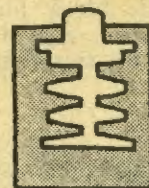

"HIER HEB JE MIJN SJAAL!" ZEI ZE."WANNEER JE DIE OMDOET,WORD JE ONZICHTBAAR,ZOODAT JE DE PRINSESJES DAN ONGEZIEN VOLGEN KUNT!"

"DANK U WEL!" ZEI BERT EN HIJ GING MET ZIJN SJAAL OVER ZIJN ARM NAAR HET VORSTELIJK PALEIS. VOOR DE POORT BELETTEN SOLDATEN HEM DEN TOEGANG

model
van het
achter-
aanzicht

DE TOONEELHEKS EN HAAR KUNSTJE

Zie blz. 6

DE TOONEELHEKS EN HAAR KUNSTJE

De tooneelheks is onder luid applaus van het publiek voor het voetlicht getreden en toovert met een tikje van haar tooverstaf het tooneel van een zonnig zomertafereel in een kil en duister wintergezicht om.

Opnieuw maakt ze een beweging met haar tooverstaf, en zie: het zomerlandschap komt weer in de plaats van dien somberen sneeuwboel.

Dat getoover van die tooneelheks zou je zeker wel graag met eigen oogen willen zien, wel?

Dan moet je eerst maar weer wat stevig karton, den gompot en de schaar opzoeken, want om die tooverij met eigen oogen te aanschouwen, zal je eerst wat moeten werken.

De plaat wordt op het karton geplakt en dan onder een pers of onder een stapel zware boeken gedroogd, zoodat ze goed vlak blijft. Thans knip je de beide gekleurde teekeningen voorzichtig langs den omtrek uit.

Wanneer dit geschied is, knip je alle witte gedeelten van het tooneel uit, waardoor de lippen 1, 2, 3, 4, 5 en 6 staan blijven. Langs de stippellijnen aan den voet van elke lip rits je voorzichtig met een mes en buigt daarna de lippen langs die stippellijnen een weinig naar achteren.

Schuif nu de kleinste teekening tusschen de naar achteren gebogen lippen en de achterzijde van de groote plaat, waarna je het ingeschoven stuk gemakkelijk heen en weer schuiven kunt.

Telkenmale wanneer je schuift, zul je zien, dat het tooneel plotseling verandert. En vooral, wanneer je zorgt het schuifstuk vlug heen en weer te bewegen, zul je ontdekken, dat het resultaat van het getoover verrassend is.

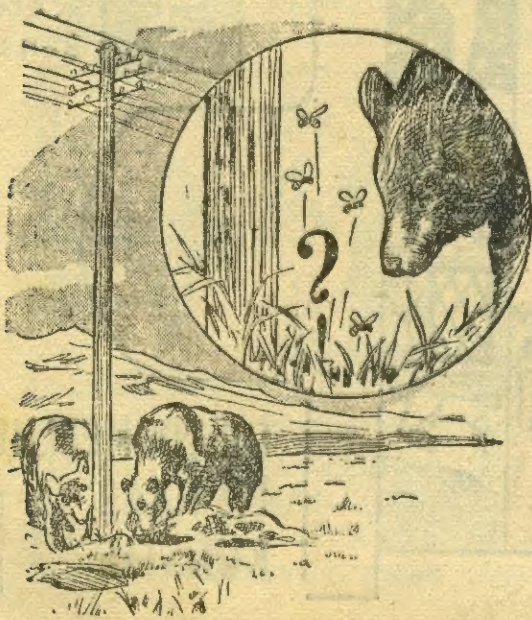
DOOR DE TECHNIEK GEFOPTE DIEREN

Er zijn verschillende voorbeelden op te noemen van het feit, dat dieren door de een of andere technische uitvinding der menschen voor het lapje gehouden werden.

Een typisch staaltje hiervan is het volgende:

Na het aanleggen van telegraaflijnen in een door beren bewoonde wildernis bemerkte men, dat al spoedig de telegraafpalen door beren ondergraven en soms zelfs omgeworpen waren.

Toen men naar de oorzaak van dit verschijnsel ging zoeken, vond men, dat de beren het bekende zoemen van de telegraafmasten als het zoemen van bijen opvatten. Nu weet je, dat alle Bruintjes gewoonweg dol zijn op honing. Ze dachten dan ook, toen ze de telegraafmasten zoemen hoorden: „Daar zoemen bijen, en waar bijen zijn, daar is ook honing." En f'uks begonnen ze aan den voet van den mast te graven naar het lekkere goedje, waarop ze zoo dol waren. Steeds bleek hun echter, dat alle moeite vergeefsch was, zoodat ze het ten slotte maar opgaven en de telegraafpalen in het vervolg met rust lieten.

DE POPPEWASCH

Ik wasch in een sopje
De kleertjes van popje,
Haar jurkjes, haar sokjes,
Haar bloesjes, haar rokjes.
Ik wasch in een sopje
De kleertjes van popje.

Ik hang aan een lijntje
De wasch van mijn kleintje,
De jurkjes, de sokjes,
De bloesjes en rokjes.
Ik hang aan een lijntje
De wasch van mijn kleintje.

Nu droogt in het windje
Het goed van mijn kindje,
De jurkjes, de sokjes,
De bloesjes en rokjes.
Nu droogt in het windje
Het goed van mijn kindje.

Ik wasch in een sopje
De kleertjes van popje,
Haar jurkjes, haar sokjes,
Haar bloesjes, haar rokjes.
Ik wasch in een sopje
De kleertjes van popje.

G. L.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

DE VERBORGEN ZEEROOVERSSCHAT

TUSSCHEN allerlei oude boeken en paperassen werd onlangs deze kaart gevonden, waaraan een papier bevestigd was met de volgende geheimzinnige mededeeling:

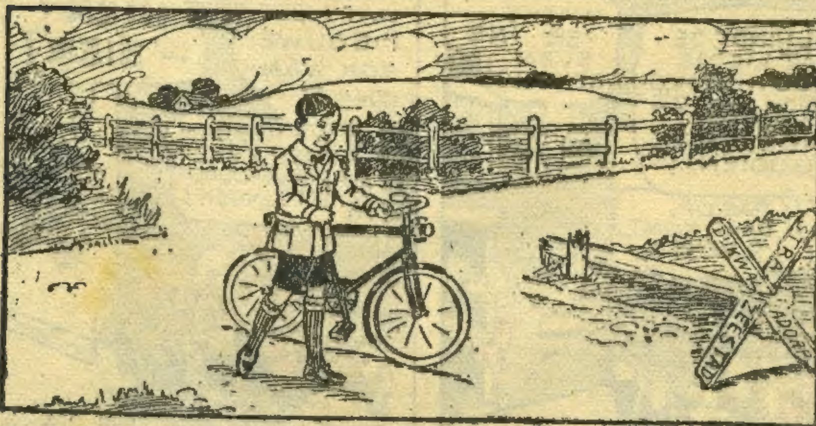
„Ga van de blokhut naar den pijnboom en vandaar vervolgens tot halverwege den palmboom. Bij den steenhoop gekomen ga men direct in Oostelijke richting tot aan den oever van de rivier. Volg den oever tot aan de brug, ga die brug over en loop dan meteen in de richting van den wegwijzer.

Wanneer je op weg naar den wegwijzer den steenhoop precies in het Westen ziet liggen, neem dan een spade en je vindt den schat."

Kun je aan de hand van de kaart en deze mededeelingen op de kaart aanwijzen waar de zeerooversschat begraven ligt?

HOE KAN JAN DEN WEG VINDEN?

JAN is per rijwiel op weg van Zeestad naar Dijkwal, maar de route is hem geheel onbekend.

Hij schrikt dan ook geweldig, nu hij aan een kruising komt, waar de wegwijzer afgebroken en op den grond gevallen blijkt te zijn.

Dáár staat Janneman en hij weet niet, welke van de vier richtingen hij inslaan moet.

Is er een van jullie, die Jan helpen en hem zeggen kan, welke richting de juiste is?

WAAR IS DE HARTENKONINGIN?

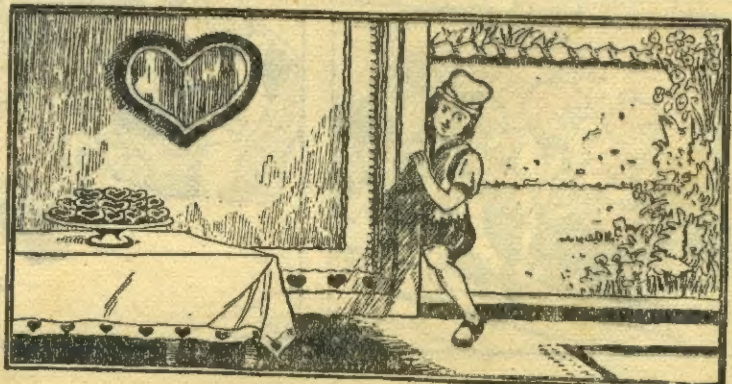
DE Hartenkoningin heeft een kleinen page, die Hartenaas geheeten en een echte snoeper is.

Onlangs had de Hartenkoningin een schotel vol heerlijke hartenkoekjes gebakken en op een tafel in het paleis gereed gezet.

Daar kwam page Hartenaas aan en zag al die heerlijkheden op tafel gereed staan. Even keek hij om zich heen en toen hij de Hartenkoningin nergens ontdekken kon, sloop hij fluks op het lekkers af en deed zich te goed aan de koekjes, die niet voor hem bestemd waren.

Maar zuur zou hem dat opbreken, want de Hartenkoningin was wel degelijk in de buurt en zij zag dan ook, hoe haar page de koekjes wegnam. Zonder eten naar bed, was de straf, die zij Hartenaas oplegde.

Ben je slimmer dan de page en kun je zien waar de Hartenkoningin is?

OPLOSSINGEN

PADVINDERS AAN HET WERK

Er hadden zich in het geheel vijf padvinders verborgen. Heb je ze alle vijf weer kunnen opsporen?

WIE HEEFT DEN EMMER OMGEGOOID?

Het was Truus, de schoonmaakster geheel rechts, die den emmer omgegooid had.

EEN RARE CHINEES

De weg door den doolhof wordt in de teekening door een stippellijn aangegeven.

RAADSELTJE. — De boerin had 80 ganzen-, 50 eenden-, 70 kippeneieren.

SJORS VOORZITTER VAN D' REBELLEN-CLUB

OUDEJAARS" AVOND-VERDIEN" STEN.

